

Віталій Іващенко

Українці!
Прокидайтеся!

поетична
публіцистика

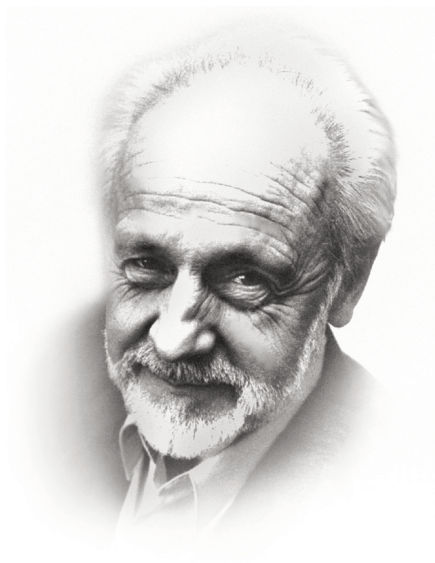
видання друге
доповнене

ББК 64.4 - УКР
І 24

Видання друге,
доповнене написанням
у 2014 - 16 роках,
кандидата технічних наук,
доцента Національного технічного
університету України
“Київський політехнічний інститут
імені Ігоря Сікорського”,
Заслуженого працівника культури
України
Віталія Іващенко

Художник
Ірина Панаріна

ISBN

Дорогі мої українці!

24 000 примірників першого видання (2012 - 2014 р) вже розійшлися по всій Україні, тисячі їх на Донбасі.

Ці поезії допоможуть Вам зрозуміти, хто ми і звідки, що коїться в країні і чому, нагадати усім про совість і відповідальність кожного за майбутнє нашого народу і країни.

Поезії ці писалися з 1992 року.

Наше життя і життя наших дітей і онуків залежить насамперед від нас, від нашого розуму і волі, від усвідомлення, що ми є основою держави і всю владу маємо обирати і регулярно міняти самі.

Не слухайте брехунів, які Вас переконують, що немає з кого вибирати і Ваш голос нічого не вирішує. Вибирати є з кого, і Ваш голос вирішує все!

Той, хто не піде на вибори, або, ще гірше, продасть свій голос – проголосує проти України. А це гріх! І за нього прийдеться платити і їм, і їхнім дітям та онукам.

Віталій Іващенко.

Все почалось з брехні
«Йдемо в Європу».
Ображені ми вийшли на Майдан.
Вночі побили нас мордовороти –
Кривавий зек такий наказ їм дав.
Але не врахувала погань клята,
Що родовід наш – славні козаки.
Повстав народ, його не залякати,
А банда проклята віднині й на віки.
Побачив світ: ми вміємо боротись.
Тепер – до праці!
Скрізь навести лад!
Народ назавжди
став державотворцем.
Його не повернути вже назад!

Спасибі, росіяни, вам за те,
Що ви, нарешті, нас переконали
В тім, що не знаєте, що є святе,
А по брехні весь світ вже перегнали.
Століттями клялись, що ми – брати.
Ми вірили. А нам ножа у спину!
То скільки ж можна? Далі як іти?
Від «брата» захищати Україну!
Сусіди? Добре. Але без обійм,
В яких тебе бажать задушити.
Нехай вони собі живуть в брехні,
Ми ж будемо красиво й вільно жити!

Усі народи вийшли із племен,
Зберігши їхню потаємну сутність,
Яку не змінюють ні час, ні інтелект.
Тому усі народи самобутні.

На півночі в лісах, у диких нетрях
Юрмились войовничі племена:
Мурома, мокша, весь, мордва і меря.
Прийшли татари – рабство і війна.

Так почалась Росія. Не слов'яни,
А угро-фіни з домішком орди.
Агресія у них в крові віками,
Будують царство на чужій крові.

А щоб не дуже світ увесь лякати,
Ім'я поцупили у київських слов'ян.
А українці? Нас назвали братом
З метою винищити згодом як бур'ян.

Привласнили історію слов'янства,
Христом святим прикривши
свій розбій.

Мета їх –
Третій Рим, всесвітнє царство.
З нас почали похід кривавий свій.

В історії знаходимо прозріння.
Таких «братів» не зичим й ворогам.
Так от чому страждали покоління,
І незалежність так потрібна нам!

Тяжкі часи. Війна і зрада.
Здається – гірше не було.
Пішов війною брат на брата.
Будь прокляте таке родство!

Ми захотіли краще жити,
Бандитське скинули ярмо.
Російські правлячі еліти
Злякались.

І щоб не було
Такого ж з ними, розпочали
Війну у нас і проти нас.
Сліпі й безмозкі яничари
Неначе повернули час.

Хто вирізав Січ і Батурин?
Для чого був голодомор?
Щоб ані духу, ні культури,
Щоб українців не було.

Але чому? Все дуже просто.
Імперії без нас нема.
Брехня – їх бог –
 немов короста
Зазомбувала росіян.

Гуртуймось, браття!
 Ми – слов'яни,
Переживем і цю біду.
Із нами Бог! Весь світ із нами.
Ми маєм зупинить орду!

Вісімдесят відсотків росіян
Готові убивати українців.
Такого не було поміж слов'ян
Ніде й ніколи.

Чом народ сказився?
Бо не слов'яни. Це тупа орда,
Яка вже раз ходила на Європу
І тут сконала. Вічна боротьба
Добра і зла. Тому назад ні кроку!

Російські найманці
відкрили другий фронт,
Щоб розхитати й знищити державу
З середини. Та ми не той народ,
Що дасть орді робити чорну справу.

Є й поміж нас придурки і тупі,
Є зрадники, запроданці і стерви.
Але народ – це воїни святі
І армія мільйонна волонтерів!

Комусь радість – комусь горе,
Майже всі зомбовані.
Кому на Русі жити добре,
Ті давно вже Лондоні!

Всі люди дуже різні – знають навіть діти.
В усіх є тіло. Зрідка – й голова.
Уміють думати і висновки робити
Лише один з п'яти. А решта – як трава!

«Так хочеться сказати
бунтующим хохлам:
Європа вам зачём?
Никто не ждёт вас там!»
Не знаю, пояснити як дурному:
В Європу ми не в гості, а додому.

Від Дня народження Тараса
Минуло тільки двісті літ.
Та заповідь його збулася:
Порвав кайдани мій нарід.
Не містика це – Провидіння.
Цінуймо: саме нам дано
Бандитське знищити коріння
Й несправедливості ярмо.

Сусід мій, український хлопець Вова,
Пятякає російською, свою не знає.
«Нема бажання вчити рідну мову?»
«Бажання в мене є. Мозгов не вистачає.»

«Союз»-«Аполлон»
над Радянським Союзом.
«Смотріть, колегі! Росії ура!
Какая культура! Мільйон телескопов!»
«Які телескопи?! Це п'ють із горла!»

Лист іноземця: «Нас російський мер
Учора пригощав – я ледь не вмер.
Сьогодні з ними ж похмелявсь, на горе.
Ой, краще б я помер учора!»

Пізнавши горе й радощі людей,
Так написав Ернест Хемінгуей:
«Є речі, значно гірші, ніж війна –
Це зрада, боягузтво і брехня.»

Люблю земляків – це дотепний нарід,
Цей хист забувати ніколи не слід.
В селі на воротях напис такий:
«Стукайте дужче! Собака глухий!»

Молитва української бабусі.
«О Господи! За що мене караєш?
Забрав собачку, кізоньку мою.
Усіх, кого люблю, ти забираєш!..
О як я зараз Путіна люблю!!!»

Спитаємо себе: хто є ми?
Чому без держави віками?
Прокляття якої вини
Так довго тяжіло над нами?
Молімось за той поворот,
Який подолали без крові.
Згадаймо, ми – древній народ
Із пісні, свободи й любові.
У нас багатюща земля,
А заздрісних в світі чимало.
Литовець, москалик і лях
Своєю її називали.
Одне дратувало усіх:
Що ми тут живемо віками!
Браток наш, північний сусід,
Придумав, як правити нами.
Віки наше слово несе
Дух нації, совість і вроду.
Забрати в нас мову — і все:
Без мови не буде народу!
Тому це непросто все так.
Російська панує могутньо,
Бо сіяв її переляк,
А виростив страх за майбутнє.
Немає страшніше гріха –
Забути, що в тебе є мати.
Нас мова, мов ненька, гука:
Вертайтесь, дітки, до хати!

Чому у світі всі народи різні?
Несхожі ані звичаї, ні шлях,
Свої у них культури, катаклізми,
І долі різні склались у віках.

Напевно від землі залежить все,
Від краси і щедрості природи:
Вона формує душі і народи,
І власну неповторність в них несе.

Що довше рід живе на цій землі,
То глибше в ньому нації коріння.
У безвісті зникають покоління,
А мова і традиції живі!

Буває, що якась душа чужа,
Занесена до нас з країв далеких,
Дух нації сприймає просто й легко,
Неначе вік із нею прожила.

Вона із нами в радості й біді.
Ми з нею схожі щирою душею!
Поміж людей вона стає своєю,
А Україна – матір'ю її.

Терпіли ми наруги різні.
Не раз тягли чуже ярмо.
Є в українців власна гідність —
Ми цим жили і живемо!

Чи мають українці ворогів?
Поміж народів – певно, що не мають.
А хто ж тоді нам так наворожив,
Що мови і історії не знаєм?

Якщо це кара, то у чім наш гріх?
Якщо це злочин, хто у ньому винний?
Росії влада і сатрапи їх
На дух не переносять України.

Ми носимо ще ворога в собі.
Зізнатись в цім не хочемо і в думці:
Це заздрощі, яких не бачив світ,
І вперте самолюбство владолюбців.

Віки таємно цей двожалий змій
Труїв нам душі, зводив брат на брата.
Народе мій, благаю, зрозумій
І з серця вирви цього змія-ката!

Прекрасна наша матінка-земля:
Лани, ліси, ставки, Дніпро і кручі!
Ми, українці, – це одна сім'я:
Весела, роботяща і співуча!

Брати українці, приходить наш день!
За нього боролися, а не просили.
У нас триста тисяч народних пісень!
Хіба це не доказ духовної сили?!

Нам дорікають націоналізмом.
І хто? Російська влада і жлоби!
Дратує їх, що ми не стали бидлом.
Прийшов фінал святої боротьби.

Любов до мови батьківського краю,
Гуртом долання скрут і перешкод
Простих людей у націю єднає,
З населення утворює народ.

А нація складе найтяжчий іспит,
До злагоди вона дійде сама.
Лиш той боїться націоналістів,
У кого роду й племені нема!

На тлі народів щирі українці –
Співуче плем'я, чисте, мов дитя!
В усі часи гостинне до чужинців,
Завзяте до всіх радощів життя!

Якщо захочуть, можуть все зробити!
І жарт, і мудрість притаманні їм.
Як українців можна не любити?!
Як не пишатись іменем таким?!

Я розмовляти починав російською:
Була евакуація, війна.
Російська школа. Потім вуз російський.
Мені була мов рідною вона.

В десятому коліні українець,
Свою двомовність я тоді сприймав
Як щось природне, як культури рівень.
Я запитань собі не задавав,
Чому батьки що далі, то частіше
Спілкуються російською. І нас
До неї наворачтають, мов чистіша
Вона від рідної.

І ще не раз
Я бачив закоплені губи,
В очах – зневаги й заздощів нарив,
Тоді, коли закохано і любо
Я рідною співав і говорив.

Отут і я задумався: допоки
Нас матимуть за другорядний люд?
Співучу мову, ніжну і високу,
Сприймати будуть як словесний бруд.

Ми не самі дійшли до цього стану.
Нас зневажали ще з царя Петра.
Культуру нашу нищено і гнано.
Для них ми – бидло, здібне лиш орать.

Де ж наша гідність,
скривджений мій брате?
Чи мало ми здолали перешкод?
Навчимося рідне слово шанувати!
Прекрасну мову має мій народ!

Про мову точаться розмови.
То трохи вщухнуть, то ізнов.
Щоб не любити рідне слово –
Такого світ іще не знав.

Але не хочу я ганьбити
Російськомовних земляків.
За нашу мову стільки вбито...
Хто жити й вижити хотів,
Російську мусив вчити й знати.
Без неї ходу не було
Ні до кар'єри, ні до влади.
Без неї – тільки у село!

Так з покоління в покоління
Свідомо сялося зло,
Щоб наше знищити коріння,
Щоб українців не було.

Ми – не народ, а лиш народність!
У нас не мова – діалект!
Що український інтелект
Колись Москви підняв духовність –
То все забуто!..

Ми, хохли,
Зреклись самі своєї мови.
Хіба не доказ, що ніколи
Народом ми і не були!

Були. І є. І вічно будем!
І рідну мову не зведем!
Бо українці – мудрі люди,
Іх більше буде з кожним днем!

Є особлива музика у Слові.
Вона лунає наче з вищих сфер.
Бо суть душі народної у мові
Кристалізується – віки й тепер.

Мене чарує мова наша ніжна!
А як дотепно підсікає зло!
Ви порівняйте:
«лжьоте», «лжец», «лгунішка»,
І українське: «Брешете!» «Брехло!»

Ми розмовляли все життя російською.
На рідну перейшли би залюбки,
Забули все! Ніяково і слизько нам:
Не мова, а суцільні помилки.

Це гріх не наш.
Це зроблено свідомо все,
Щоб зникли ми в імперському табуні.
Чому немає волі і свідомості,
Щоб відродитись на своїй землі?

Всі нації пишаються походженням.
А нас бентежить штучний мовний шок.
Невже ж духовне нації відродження
Не варте сотні мовних помилок?!

«Я мову вчить не хочу і не буду!
Я – українець городський, другий!»
Людина наче б'є себе у груди:
«Дивіться, люди, я який дурний!»

Ви такого ще в світі не бачили:
Рідну мову сприймають в штики!
Люду хочеться бути безбатченком.
Ваше право, пани байстрики!

Скрізь українці – по містах і селах
Чи поодинці, чи гуртом зійшлись –
Співучі, роботящі і веселі!
Ці риси – наш національний хист.

Сусідів заїдала заздрість клята.
Все українське нищили й кляли.
Щоб приручити, називали братом.
Нема народу!.. А пісні були!

Сміється люд тоді, коли він ситий.
А ми сміялись навіть у ярмі.
Ще слово наше гостре
взнають в світі!
Посміємося з добрими людьми!

Радію я неначе на весіллі,
Коли почую в час тривоги і скрут:
Живуть у світі українські сім'ї
І рідну мову свято бережуть.

Хоч де б жили: в Америці, в Китаї,
В Австралії – збираються гуртом
І діточок вкраїнської навчають,
Пісень співають, тужать за Дніпром.

Коли ж я чую тут, у рідній краї,
Як зневажають мову паничі,
Така образа душу обіймає –
Хоч стій, хоч падай, плач або кричи!

Людей в народ єднає тільки мова!
Бо в ній душа, а не самі слова.
Все в світі починається зі слова.
Є мова – значить нація жива!

Безмовність багатьох не випадкова.
То мудрі жести владної руки.
Століттями робилось все для того,
Щоб ми забули мову навіки.

Тому, зрусифікований мій брате,
Прекрасна мова пращурів твоїх!
Така барвиста, ніжна і багата,
Що просто гріх не вивчити її!

Нам просто ліньки вчити рідну мову.
Національна гідність спить іще.
Тому жуємо суржика полову:
«Нам руська как-то легче і прощій!»

Негоже нам, нащадкам козаків,
Нащадкам оріїв, завзятим українцям,
Стогнати й скиглити на рубежі віків
І заздрити: хтось налива по вінця.

Нам тільки б дурнів якомсь поганяць!
Привладних злодіїв хоч як впіймати!
Ми вміємо і любимо орать,
Дітей ростити і пісень співати!

Відомо: українці від віків
Любляться, співають і милуються.
Є й така порода козаків:
Чубляться весь час і гетьмануються!

Національних не страшишь ідей,
Бо в них усе відверто і відкрито.
Боятись треба зговору людей,
Мета якого – керувати світом.

Від «брата» чую: «В вас нема ідей!
Б'єтесь навіщо за якусь свободу?»
Навіщо?... Попитайте у людей,
Чи є ідея в нашого народу?

Як не було б, чи витримав би він
Міцні обійми старшенького «брата»?
Культуру, знищену до попелу й руїн,
Голодомори і війни прокляття?

А він живе в усіх кутках землі!
Плекає мову і пісень співає,
І виживає у духовній млі,
І марить в снах
 своїм квітучим краєм!

Його ідея – радощі життя,
Прекрасна пісня, що із серця лине,
Наснага праці, віра в майбуття,
Палка любов до неньки України!

За Україною не плачмо, брате!
Її ходу ніщо вже не зупинить.
Не буде більше крові в Україні:
Земля не може більше увібрати!

Найбільше шкодять
українській справі
Політики не ліві чи то праві,
Не ті, яким начхать: їх хата з краю,
А ті, що українством заробляють.

Повчає всіх. Товче про совість.
Не ті думки! Розмови! Сукня!
Непримиренна принциповість –
Це основна ознака дурня!

Мені підказують, куди іти
Розумники, політики, провидці.
Чи не пішли би ви під три чорти
Усі разом чи кожен поодинці!

Багатий і при владі, а не лицар!
Вважає, що розумний і могутній.
Ходити треба, голубе, на цвинтар,
Щоби не забувати про майбутнє!

Прийшов осмислення і розуміння час:
Лиха біда двадцятого століття
У тому, що роками правили у нас
Ті люди, хто в духовнім сенсі – сміття!

Не пишайтеся гордо чинами,
Над підлеглими влада – на час.
Хто від страху тремтить перед вами,
Поза очі ненавидить вас!

Допоки хліб є не в усіх,
І очі бідних нам докором,
Багатством хизуватись – гріх!
Сховавшись, жирувати – сором!

Обманює людей на кожнім кроці,
Давно забув, що значить чесна праця,
Він знає, що «не судять переможців»,
Чому ж забув,
що «кожному воздасться»?

Чиновництво – окремий клас.
Це як держава у державі,
Яка сама собою править.
Їм завжди добре і без нас!

Ти не радій, як сваряться вгорі,
Аби тобі якесь добро зробити.
Це гра така! Вони там всі свої!
А їхні сварки – щоб тебе дурити!

Є порода людська, яка прагне до влади.
Керувати – для них смисл життя,
навіть пристрасть.
Особистість завжди буде вище посади.
Якщо вище посада – це не особистість!

Народ розумний владі і багатим –
Це зайвий клопіт, прикростей причини.
Дурними значно легше керувати
І тішитися владою над ними.

О скільки ж їх, нових багатих принців!
Але за кожним тягнеться грішок.
Не можна бути трішечки злочинцем.
Хто став на хибну стежку – той пішов!

Здається, що з брехнею легше.
Але вона – одвічне зло.
Якщо хоч раз свідомо збрешеш,
То ти – на все життя брехло!

Життя тяжке, але це не руїна.
Усюди є багаті і пихаті.
Є ми, народ, є ненька Україна,
Господарюймо ж добре в рідній хаті!

Народ мій прокидається нарешті!
Його приспять хотіли триста літ.
Було всього: і голоду, й арештів,
І знищено не раз культури цвіт.

Сьогодні ми відроджуємо мову.
У пам'яті Тараса заповіт.
Свобода й гідність у пошані знову.
Нас розуміє і приймає світ.

В нас буде лад в культурі і в освіті.
Є воля й сили на духовний злет.
Ви пошукайте ще народ у світі,
Де лідер нації – поет!

Не лементуй про бездуховність
І не товчи, що ми – раби.
Як маєш розум, маєш совість,
Хоч щось духовне сам роби!

Мораль не в тому – молитесь чи ні,
А в тому, що не брешете нікому,
Добром свої наповнюєте дні,
Любов для вас – і стимул, і ікона.

Ідея демократії проста:
Щоб не страждати
від нахабства влади,
Яка сама не здасть свого поста,
Всю владу треба раз по раз міняти!

Ідеї революцій творять генії.
За них фанатики кладуть життя свої.
Мільйони гинуть, вірячи в ідеї їх,
А користуються бандити й шахраї!

Свободи й волі знову серце просить.
Але це вже не мрії і не сни.
Хай стане ця жовтогаряча осінь
Початком Української Весни!
Грудень 2004 р

Майдан жовтогарячий – це вже щось!
Ми можемо і будемо пишатись.
Там всенародне дійство почалось:
Духовна кількість перейшла у якість!
Грудень 2004 р

Не войовнича нація ми, ні.
Збирати землі кров'ю – це не наше.
Зате як ми співаємо пісні!
Про душу й дух ніхто так не розкаже!

Якби були всі люди егоїстами,
То людство вже сконало би давно.
Подвижниками мудрими і чистими
Споконвіків рятується воно!

Дві тисячі четвертий рік.
Майдан надій жовтогарячий.
На жаль, у мрій короткий вік.
Майбутнє бачилось інакше.

Нема на краще перемін.
Хіба що можна говорити.
Вгорі гризуться фаворити.
У них своє. Нащо ми їм?

Та даремно був Майдан.
Він не для них – для нас із вами.
Ми вже не будемо рабами.
Вже знаємо, що кожен клан
До влади рветься, щоби красти.
Облишмо стогони й ниття!
Дай, Боже, розум, волю, настрої
Міняти владу і життя!

2005 рік

Давно відомі афоризми різні,
Як істину сприймати їх не треба.
«Нема пророків у своїй вітчизні!» –
Так думають лиш дурні й недотепи!

Від древніх греків демократія
й політика,

Ідея: кожного почути голос.
Хто розумів це, називалися «політикус»,
Хто не цікавився, тих звали «ідіотус».

З часів козацьких прагнемо свободи.
Чому зухвало ставляться до нас
Свої й російські українофоби?
Дратує їх, що вже прийшов наш час.

Що пробудилася самосвідомість.
Ми зрозуміли, ким були і є.
Шануємо порядність, розум, совість,
Навчаємо діток любити своє.

А головне, забувши чвари й розбрат,
Ми зможемо ділами довести:
Є Україна! Воля є і розум!
Всі українці — сестри і брати!

Багаті наче подуріли:
Ім грошей треба ще і ще!
Навивпередки пруть щосили!
Чуже багатство їм пече!

Вгамуйсь! І зрозумій одне:
Тобі не вирватись із кола,
Ти не наситишся ніколи.
Та прийде час, Господь гукне.
І що? Навіщо ти старався?
Людей дуриш, на душу брав
Гріхи тяжкі і надривався.
Навіщо все це?..

Боже, збав
Від жадібності як хвороби!
Зведе ж бо душу нанівець.
Ніхто всі гроші не заробить,
А спокою й життя – кінець!

Не забуваймо пращурів своїх!
Згадаймо їхні мрії й сподівання,
Тяжке життя, тортури і знущання.
Не пам'ятати родовід свій – гріх!

Вони – бабусі наші й дідусі –
Наївні жертви світової драми.
Навчили їх, чому хліб і сіль,
Поплічники замріяних тиранів.

Спочатку підняли їх на царя,
Пообіцяли землю і багатства,
А потім нацькували брат на брата,
І полилася кров, пішла різня!

Народу цвіт – розумні і завзяті –
Свідомо вбиті першими були,
Щоб націю лишити голови,
А потім, хто не здався – розіп'яти!

Сибіром лікували куркулів,
Голодомором винищили села
Під акомпанемент красивих слів
Про перемоги і життя веселе.

А потім мордувала їх війна,
Холодний страх фашистської неволі.
Руїн післявоєнних цілина.
Тюрма за колоски, підняті в полі!

Оце – трагедії! А зараз – цирк!
Крадуть безбожно!

Брешуть без зупину!
Але вже їм не знищити Україну.
Є воля й розум.

Страх у душах зник!
2012р

Багато мудрих істин в світі є,
Щоб не скотитись в дикості болото,
Нам треба заздрощі перебороти
І зрозуміти: кожному – своє.

Хто вміє діяти, ризикувати,
Готовий раптом втратити, що є,
Той, мабуть, має право більше мати,
Ніж той, хто ані меле, ні кує.

Але не в цім життя наснага й зміст,
А в шануванні гідності людської.
У кожного з нас є талант чи хист,
Розкритись в ньому –
душу заспокоїть.

Це зніме страх,
що час від нас втече.
Позбавить нас
від заздрощів хвороби.
Відчуємо гармонію природи,
Бо ми самі є міра всіх речей!

Багато мудрих істин в світі є,
З них не остання: кожному – своє!

Тобі здається, що немає сил,
Що скривджений і без вини побитий.
Не нарікай, що це тяжкі часи,
Ми в світ прийшли
їх кращими зробити.

Є дві породи українців.
Це як окремі полюси.
Є козаки. В них все по вінця:
Герої волі і краси,
Хоробрості, відваги й братства,
Любові й шани до землі.
Вкраїну й віру зберегли.
Таке було у нас козацтво!

І є оті, що хата з краю,
Які під себе все гребуть.
З них кожен має власну путь,
Усіх геть чисто зневажає,
Живе собою і в собі.
"Моя сім'я – моя фортеця!"
Хоч часом має добре серце,
Цінує жарти і пісні.

І поміж цих двох полюсів –
Увесь народ, колись забитий,
Але терплячий, працьовитий,
Який гучних не любить слів.

Як припекло – він на майдан.
Сміється зараз над панами.
Але час прийде – свій екзамен
Він підготується і здасть!

2010 р

Російська влада двадцять два рази
Забороняла українську мову.
Де в світі ще таке було, скажи?
Чомусь і зараз їм не йметься знову.

Знайшли у нас невігласів, ледащ,
Які не в змозі вивчити свої,
Російську захищають, фарисеї,
Зло сіють між людьми. І що це дасть?

Щасливі ми: нема у нас амбіцій,
Не зазіхаємо ніколи на чуже,
Пишаємося: ми є українці.
В цім слові гідність, честь і совість є!

Усе минуле у собі ми носимо.
Душа народу твориться віки.
Цвіт українства –
мрійники, філософи,
Поети, працелюби, співаки.

Пережили ми не одну руїну.
Не впали духом.
Ви не бійтеся будення.
Любіть життя, людей і Україну!
Оце і є національна ідея!

Є в кожній нації і зрадники, і злодії,
Було і буде так в усі часи.
Народ – це кращі риси і мелодії
Духовних звершень, розуму й краси!

Народ – це категорія складна.
Несхожі всі. Це не одна порода.
Є у народу власна таїна
І гріх чужий: що зроблено з народом.

Вже годі проклинати рабську кров,
Яка була століттями набута.
Навіщо ти тоді в цей світ прийшов?
Що ти зробив, аби рабом не бути?

Занедбані, задовбані, забиті –
Такі ми наче. Але прийде час,
Нас будуть щиро шанувати в світі!
Духовності ще вчитимуться в нас!

Не треба, українці, брат на брата!
Не створюймо із друзів ворогів!
Затятість наша –
це надмірна плата
За щедри землі і красивий спів.

Це не ганьба і не руїна,
Все ж боляче від наших скрут,
Як ще хтось ляпне "Ця країна!"
Як не твоя, чого ти тут?

Є люди, у яких одна турбота:
До влади пруть, як в спеку до води!
Якби була при владі лиш робота,
Чого б вони так перлися туди?

Що більше їздимо і бачимо країн,
Культур і звичаїв, церков старих і чинних,
То більше хочеться піднятися з руїн,
В які опущено народ мій без причини.

Побачивши цей світ в його красі й дивах,
Відчувши в пам'ятках
людський талант і вічність,
Ми усвідомлюємо щастя і трагічність
Свого життя: прекрасний і короткий шлях.

Якби живим був Володимир Даль
(«Козак луганський» мав він псевдонім),
Він пояснив би, хто такий москаль:
Москва, московія, в ній москалі.

Не розумію росіян!.. Їх влада
Імперський дух плекає, береже.
Своїй землі не може дати ради,
Тому кортить загарбати чуже!

Придумали: є місія Росії
Зібрати всі народи під крило!
А ви спитайте скривджених сусідів:
За це вже скільки крові пролилось.

Нам, українцям,
це підступна змова
(Збагнути дикість цю не в змозі я!)
Ви вдумайтесь: забороняли мову
Народу, що древніший росіян!

Історія не знає аналогій,
Що за обійми, як хрустять кістки?
Від того наші думи і тривоги:
Як мову і народ свій зберегти?
1994р

Ентузіазм долає перепони.
Бажання щось змінити –
завжди виклик.
А більшість упирається і стогне:
«Не заважайте жити, як ми звикли!»

Що значить усвідомити себе?
Як бути в ці часи громадянином?
Навколо змінюється все невпинно.
Як розібратись в натовпі ідей?

Не забувай, ти – пагін молодий
На древнім дереві рідного народу.
В нас від батьків порядність,
совість, врода –
Все, що душею зветься у людей.

А діти наші – поки що бруньки.
Час прийде – і вони зазеленіють.
До них перейдуть почуття й думки,
До волі наша спрага і надія.

З егоїстичних вирватись тенет,
Робити все, щоб усміхались люди –
Це значить усвідомити себе
І, попри все, громадянином бути!

Залиште ви у спокої євреїв!
Живе собі народ такий, як є:
Розумний, дружний, хитрий,
без плебеїв.
Вкладайте душу в свій і у своє!

Нас наче завойовують жлоби!
Такі вгодовані мордovorоти,
В очах ні розуму, ані турботи –
Ознака переломної доби.

Хто і коли породу цю розвів?
І звідки в них зневага і нахабство?
Хто виховав це вузьколобе панство,
Яке, крім матюків, не знає слів.

І що цікаво: нас вони не бачать!
Мов дві цивілізації живуть:
Одні працюють, думають і плачуть,
А другі п'ють, жирують і жують.

Ні, їх не більшість, але – на виду!
Лякають їх бійниці-оченята.
Є небезпека, що їх розведуть,
І за жлобами підуть жлобенята!

Ми ж терпимо. Сам кожен по собі.
Навіщо турбуватися зарані?
Розплатою за наше невтручання
Прийдуть і будуть правити жлоби!

Того, хто зверху, щодоби
Лиш лицеміри хвалять хором.
Лизати владу – як не сором?!
Немає більшої ганьби!

Як влада прикраша чоловіків!
Було сопливе, миршаве дитятко,
Гидке, ледаче. Лупцював і татко,
І пацани давали стусанів.

Учився так: то спише, то прибореше,
А то сльозою вимолить трояк.
А в люди вийшов – чеше вгору, чеше!
(Цабе велике був його свояк.)

Пообтесався. Різних слів навчився.
А як мовчить, ну, розум так і пре!
Колись був комуністом з комуністів!
Заядлим демократом став тепер.

Вгодований. Маєток є, добробут.
Не розібрати тільки, що в очах:
Державні думи про життя народу?
Чи то щоденного похмілля чад?

По суті він нітрохи не змінився:
Ні совісті, ні глузду, ні ідей.
А я ж на владу мало не молився!
Як влада – зовні! – змінює людей!

«Еліта» хоч би як грішила,
Але потрібні їй і ми:
Їй мало влади над грошима,
Потрібна влада над людьми!

Українці в Росії живуть,
Знають мову російську як рідну,
Служать чесною працею гідно.
Путь Росії – то їх власна путь.

Росіян не збагнути ніяк:
Стільки років живуть з нами поруч,
Але мови не вчать принципово.
Росіяни, брати, як же так?

Чом поваги до брата нема?
Чи вважаєте нас другим сортом?
Якщо так, то зневага ця – сором!
Це не велич Русі, а ганьба!

1994 р

Я не люблю брехні і словоблуддя
Крутих панів при владному кориті.
Я знаю: мудрі, світлі, добрі люди,
Як правило, завжди прості й відкриті.

Чому тебе не любить влада – знаю.
Ти перед нею завинив одним:
Ти завжди був і є для них чужим,
Інтелігент не вписується в зграю!

Для тих, які у владних кабінетах,
Ми – лише прохачі, не громадяни.
Чиновники знущаються над нами.
Немов не люди ці бездушні клерки!

Розбещує особу фантастично
Смак влади. Зразу забуває Бога.
З'являються чомусь садистські звички,
Людина перетворюється в погань!

Міцна у наших вибраних основа:
Давно вже через гроші правлять світом.
Але про це – ні слова, ні півслова!
Бо зразу наречуть антисемітом!

Дратує нас політиків гризня.
Вони, мов брудом, вимазані нею.
І звідки в їхніх душах стільки зла?
Вони і нас отруюють брехнею.

Але свій має сенс і цей бедлам.
Нарешті ми повинні зрозуміти:
Вони нам не батьки, а ми – не діти,
Це – найманці!

Й служити мають нам!

Не раз було, а звикнути не можу!
Хороший хлопець. Знав його давно.
Розбагатів, дорвався до влади... Боже!
Таке вже стало, вибачте, (воно).

Метаморфози дивні не збагнути,
До світлих душ не прилипає зло.
Людина не міняється по суті:
Таке, як є, таке воно й було!

На перший погляд всі хороші:
Освічені і чемні люди.
Хто любить владу, славу й гроші,
Як правило, людей не любить!

Він за народ! Як лицар. Чи як цербер.
Але чомусь буває часто так:
Дорвався до влади –
і гребе під себе!
А може в цьому і була мета?

Хто визначає хист народу й суть?
Еліта й злодії завжди були і будуть.
Та не вони цвіт нації, а люди,
Що вірять, люблять, з радістю живуть!

Ми наче в царстві брехунів:
Що вище чин, то більше бреше:
Йому здається – так дешевше,
Бо люди в більшості дурні!
Такі довірливі й наївні,
Що їх не обдурити – гріх!

Не можна обдурити всіх.
Були і будуть люди гідні,
Порядні, мудрі. Їх терпець
Колись урветься. Геть із хати
Вам прийдеться мерщій тікати,
І царству вашому капець!

Якщо якийсь чиновник кров з вас п'є,
Зухвало козириться власним свинством,
Бо він – начальник! В нього влада є!
Не бійтесь! Уявіть його в дитинстві.

Він був малим нікчемним дитинчам,
Нудним, капризним,
ще й у мокрих штанях...

І спокійніше зразу стане вам.
Не з перших воно вийшло, а з останніх!

Тримається за крісло що є сили,
Його не наженете на слизьке!
Чомусь його з дитинства не любили.
І зараз теж... Тому воно таке!

Вже проростає мудрості насіння,
Пора духовних істин настає.
У нас тисячолітнєє коріння.
Прийшла пора згадати, хто ми є!

Не слухайте політиків щодня!
Розумних, хитрих,
 підлих і пихатих.
Їх аура – інтриги і брехня.
Духовний світ
 ми маємо плекати!

Ті люди, що сьогодні творять зло,
Напевне, впевнені, що їм усе минеться.
Та прийде час – так буде, так було –
Відповідати геть за все прийдеться.
Нещасний випадок, хвороби,
 смерть дітей...
Здаватись буде, що це випадковість.
А то все кара. Знехтувана совість
І зло не раз за платою прийде.

Що наша доля? Це життєвий шлях,
Це наші вчинки, дії і стосунки,
Які народжуються у думках –
Все в світі починається із думки.

То ж будьмо обережними, бо світ –
Це просто нами обрана дорога:
Нікчемне плазування чи політ –
Це вибір тільки наш і більш нікого.

Історія розумних вчить,
Як не робити хибних кроків,
І в той же час кара дурних,
Які не вивчили уроків.

Не шукай справедливність десь там –
Чи у Бога, чи вже на тім світі.
Добивайся її тут і сам,
Щоби гідно і радісно жити.

Зарплата вчителів – не вистача на ліки!
Чому це так? Я відповідь вам дам:
Ті, що при владі, вчилися на двійки,
За це вони так мстяться вчителям.

Ти мрієш людству прислужитись,
Але ти маєш знати правду:
Того, хто знайде з скрути вихід,
Затопчуть першим ті, хто ззаду.

Політика для чесних – хрест і хист,
Відповідальності тягар нелегко нести.
Але для багатьох – корито й зиск.
Це люди, що без совісті і честі.

Народ бідує – влада при параді!
Все в них прекрасно! Всі – лауреати!
Так хочеться хоч іноді спитати:
Придурюєтеся чи дурнуваті? 2010 р

Людей багато – мало особистостей.
Чим вирізняються? Як розібратись?
У особистостей є розум, воля, пристрасті,
І над усе – духовна досконалість!

Пообіцяв, а зробить навпаки.
«Та як же так?!

Тримати ж треба слово!»

У нього відповідь завжди готова:

«Тримають слово тільки слабаки!»

По-своєму світ бачить кожен.
Ми наче в різних окулярах:
Одні в рожевих, інші в чорних.
І справа зовсім не в деталях,
А в тім, як ти сприймаєш все,
У що ти віриш, в що не віриш.

Тому так мало в нас довіри
Одне до одного. Несе
Нас доля стежками, шляхами.
На жаль, не розумієм ми:
Усе, що буде завтра з нами,
Ми вибираємо самі!

Правлять світом людей Сили Вищі.
Постулат цей підтверджує час.
Мрії наші читає Всевишній,
В добрих справах підтримує нас.

Все, що сказано словом, відкрито
Сатані. Доведе до біди.
Якщо хочеш, щось добре зробити,
Ти зарані про це не тринди!

Як легко звинуватити когось
У власній бідності і негараздах,
І скиглити, що краще не збулось,
В душі культивувати горе-заздрість.

Щасливі люди – мудрі і заможні
Тому, що праця – основне в житті,
Для них це наче заповіді Божі,
Дороговказ життєвої путі.

Тому не звинувачуйте нікого,
Працуйте чесно зранку і до ночі.
Щасливий – це не той, хто мріє й хоче,
А той, хто вже знайшов свою дорогу.

Напевно, всі ми хоч у чомусь грішні.
А ти грішиш свідомо, без мети.
За всі ті муки, що приносиш іншим,
Стражданнями сповна заплатиш ти.

Дурні уперто дбають про своє,
Не задоволені ні світом, ні собою.
Розумні світ приймають, як він є,
І додають йому гармонії й любові.

Свідомо кимось створюються культу
Релігій, сект, політиків, зірок,
Щоб задурити нас, щоб ми забули,
Хто ми в цім світі, що створив нас Бог,

Вклав душу в нас, дав розум і сумління,
Любити, вірити і думати навчив
Тих, хто хотів. А цілі покоління
Переродилися в тупих споживачів.

Живуть, як сплять. Вони неначе зомбі:
«Ми – як усі! Хтось гавкне – і ми теж!»
В дурниці всякі вірити готові.
Ця деградація, на жаль, не має меж.

Господь дав людям в сиву давнину
Всі заповіді і сказав: «Моліться!»
Ісус додав ще заповідь одну:
«Роби своє, не плачся і **не бійся!**»

Не забувай в буденній суєті,
Шукаючи себе й свою дорогу:
Життя твоє – дарунок Господа тобі,
Як проживаєш ти його – дарунок Богу.

Ми живемо в багатоповерхівці,
Де кожен поверх — це духовний рівень.
На першому — малеча, що в колисці,
На другий підніма сім'я і віра.

А потім — друзі, школа, книги, фільми,
В духовний простір всіх кохання кличе,
І самоствердження могутній стимул
Нас піднімає поверхами вище.

На кожному поверсі — лиш одnodумці.
Тут енергійні, там – ледачі люди,
Є поверхи тупих, брехливих, дурнів.
На верхніх — благородні життєлюбів.

Що вище поверх — люди цікавіші:
Розумні, щирі, душі їх відкриті,
Ведуть життям їх ідеали вищі,
Є радість творчості і насолода жити!

Все, що ти робиш чи говориш,
Воно нікуди не зникає.
Дурня – притягує хвороби,
Потроху душу роз'їдає.

І хоч би як хотів забути,
Себе запевнити – дрібниця!
Зло злом нагадувати буде,
Душі нічого не минеться.

При тому, що політика – це бруд
(Як свині люблять жирувати в бруді!),
Поміж політиків є чесні люди,
Які не заробляють, а живуть
Тим, що народу служать
чесно й ревно,
Так їм написано, це їхній хист.
Таких до влади обирати треба!
Не хочеш думати? То не жалійсь!

Говорить влада, а не слуха.
Ми наче слухаєм гуртом.
Вона нам — локшину на вуха,
А ми їй здачу — матючком. 2011 р

Себе не биймо в груди, українці!
Нікому не доводьмо, що ми – є!
Козак зневаги й глуму не боїться,
Бо вірить у призначення своє!

Масонство –
це з диявольських ідей –
Давно працює в світі і багато.
Його мета – розумних відірвати
Від націй. З них створити «надлюдей».

На жаль,
суспільство наше розкололось.
У більшості життя таке гірке!
Новим буржуям не кажіть про совість,
Вони не знають, що воно таке!

Поміж багатих лестоців без міри.
Навіщо їм брехня – не зрозумів.
Хто любить лестоці,
той сам нещирий,
В душі він зневажає лестунів!

На жаль, не дух,
не розум правлять світом.
Життя просякнуте заробічанством.
Хто більше зміг украсти й обдурити,
Той думає, що вибився у панство!

За владу платять чималеньку плату,
Хоч люди її часто зневажають.
Не ради почестей
тримаються за владу,
В'язниць бояться, що на них чекають.

Яку зневагу з боку росіян
Ми, українці, чуємо щоразу!
Ми стерпимо, не помремо від ран,
Вони ж заплатять за ганьбу й образи.

Служаки є, були і завжди будуть.
Уперто забезпечують процес.
Яка мораль! Яка там совість, люди!
На все начхати! Влада – над усе!

Я недолюблюю тих горе-патріотів,
Що бачать в українцях щонайгірше.
У кожній нації достатньо ідіотів.
У нас їх теж не менше. І не більше!

У байці про ворону і лисицю мова
Йде не про хитрість і не про бандитів.
Мораль її у тім, що за свободу слова
Ти власним сиром маєш заплатити!

Це просто дивно, скільки є людей,
Які живуть лиш тим, що інших дурять,
За їх рахунок в розкошах жирують,
Не вірять, що розплати час прийде!

Невже вертається все на круги своя:
Багаті, бідні, гріх, несправедливість.
Щоб знов не танцювати на граблях,
Навчитись треба з бідними ділитись!

Як неприємно слухати щоразу
Брутальні сварки вискочок-мужів!
Якщо ти опустився до образи,
То саме цим її і заслужив!

Хизується привладна рать,
Гребуть усе, їм мало й мало,
Порядні люди просто сплять,
Бо їх як слід ще не дістали.

Та як увірветься терпець,
(А це обов'язково буде),
То прийде раті цій кінець,
І жити будемо як люди.

«Простих" людей ганьбити не берись.
Невігластво – біда, а не провина.
Їх темнота і злидні тягнуть вниз.
Допоможи, якщо ти сам Людина!

В суспільстві, попри нашу незалежність,
Так тяжко досягнути справедливості!
Бо більшість мріє жити так,
як меншість,
Яка жирує за рахунок більшості.

Немає міри й совісті нема:
Усе б гребти, усім би володіти!
Проклять людських не боїтесь дарма.
Ох як страждатимете ви і ваші діти!

До влади пнуться – ну хоч трісни! –
Де слава, гроші, де все краще.
Що вище вгору, менше кисню,
І дихати все тяжче й тяжче!

Влада і гроші міняють людей,
Але, на жаль, майже завжди на гірше.
Наче сверблячка у них: вище! більше!
Ані моралі, ні світлих ідей.

Саме тому дуже пнутись не варто
Ні до грошей, ні до владних вершин,
Серцем радіти не буде причин,
А під завісу – похмілля-розплата.

Не заздри ані владі, ні багатим,
Здобутки багатьох із них гріховні.
Плебеї є, і є аристократи.
Але лише у вимірі духовнім!

Бажання бути в гурті – від природи.
Де більшість, там і правда –
з цим я виріс.
Одвічний ворог істини й свободи –
Згуртована і одностайна більшість.

Ми вижили в духовних ґратах,
Ще ствердимось в глобальнім світі.
Ми навчимося працювати –
Не розучитись би радіти.

Купив, продав, де, що, коли, по чім...
Це зміст життя? Невже так завжди буде?
Шкода, що майже всі споживачі,
Лиш де не де цікаві й творчі люди.

Шукати досконалості дарма.
У душ дрібних – амбіції і зверхність.
Якщо безпосередності нема,
То це стовідсоткова посередність!

Ми живемо, немов спимо.
На автоматі
Працюємо, спілкуємось, їмо.
Немає часу зупинитись і спитати
Самих себе: чи так ми живемо,
Як нам написано? Як совість вимагає.
Чи ті ми обираємо путі?
Чи не забули ми у суєті:
За Україну МИ відповідаєм.

В усіх народів є своя харизма,
Своє покликання і місія своя.
Девіз росіян: Бог, Цар і Вітчизна,
Девіз українців: Бог, Свобода, Сім'я.

Великий Репін – був такий художник,
Що геніально малював портрети,
У кожному з яких впізнати можна
Політиків, філософів, поетів.
Він написав портрети двох народів:
Це «Бурлаки на Волзі» тягнуть лямку,
І другий – наші славні «Запорожці»
Послання шлють турецькому поганцю.

Людей возвеличує влада.
Людина він малокультурна.
Якби не поважна посада,
Його би сприймали як дурня!

Міняється світ. А основа незмінна.
Духовне багатство саме не прийде.
Порядність і честь –
речі дійсно безцінні,
Тому їх немає в дешевих людей.

Про себе дбати чи гребти під себе –
Це якість вроджена, їй вчитися не треба.
Лиш вибраним Господь дає таланти
Служити людям і про інших дбати.

Чимало є серйозних і пихатих
Із блиском геніальності в очах.
В них впевненості й гонору багато.
Ім тільки розуму не вистача!

Талановитих завжди небагато,
Не люблять їх за розум і відвертість.
Кар'єру легко робить посередність,
Бо леститися вміє й плазувати!

Знання – це наче тест,
що ми за люди.
Розумні хочуть вчитися і знати.
Тупі і хитрі вчитися не люблять.
Зате страшенно люблять керувати!

Інтелігенти, як відомо, клас середній.
На них не бідна ненька Україна.
І хоч зарплати, чесно кажучи, маленькі,
Та інтелектом і душею – це еліта!

Зневаги і знущань хвороба
Поширена поміж плебеїв.
Що примітивніша особа,
То більше гонору у неї.

Якщо для тебе головне – це гроші,
Найвища пристрасть –
не любов, а бізнес,
Розбагатієш! А душа порожня.
Ти схаменешся, але буде пізно.

Як всі біжать, так тяжко зупинитись!
Гнітить якесь передчуття біди.
Здається, що гуртом не помилитись.
Біжу, як всі. І знаю – не туди!

Людей усміхнених у світі дуже мало.
Як правило, це сильні особистості.
Страхи і комплекси свідомо подолали,
Їх простір –
це любов і світлі пристрасті.

Ми – українці! Та, на жаль, не всі
Духовні, роблять і співучі.
В народі нашому, як і в усіх,
Є заздрісні, нахабні і падлючі.

Не нація формує душу й дух,
А кращі душі творять світлий образ,
Оспівують, боронять від наруг,
Життя їх – величі народу доказ!

Почесті й гонор – це знак суєти.
Розумом тільки дурний козириться.
Мудрі й розумні в стосунках прості,
Часу немає у них на дурниці.

Епоха міняється в нас на очах:
Погоня за грішми веде світ до прірви.
Якщо в нас не буде моралі і віри,
Усе, що набуто, розсиплеться в прах!

Є в людях пристрасть: вище!
 Вище!! Вище!!!
До влади! До багатства!
 День у день!
А там вгорі таке бездушшя свище!
Людей перевертає в нелюдей.

Платити треба совістю, здоров'ям
За гроші і кар'єри віражі.
Платитимеш і друзями, й любов'ю
За славу і за влади міражі.

Тому не заздри, брате, ні багатим,
Ні владі, ані тим, хто на виду!
Вони бояться все,
 що мають, втратить,
Свободи й щирості забули дух!

Ти заздриш: «От колись жили розкуто!
Бали! Коханки! Не життя, а мед!»
А кріпаком ти не хотів би бути,
Щоб, як собаку, продали тебе?

На жаль, брехню
 вже не вважають шкодою,
«Еліта» честі й совісті не має.
Примітивізм і жлобство стали нормою,
І хтось на цьому добре заробляє.

Хто ти такий? – чужий мене питає.
Хто пращури твої? Від кого рід?
Так соромно зізнатись, що не знаю,
Щось чув колись про аріїв нарід.

Мене привчили, що була Росія,
Велика і могутня, мов колос!
Народи рятувала, як міся.я.
А я – пригрітий нею малорос.

Зачухане, мале, нікчемне плем'я
Десь на краю імперії жило,
З ментальністю і комплексом плебея,
З вторинністю поміченим чолом.

Хто в це не вірив – каторга і тюрми!
Степи казахські! Соловки й Сибір!
І покоління пошивались в дурні,
І самозрадництво тягло у вир.

А може годі? Може, брате, досить
На північ озиратись раз по раз?
Давно свободи й волі серце просить!
Прийшов, нарешті, дій і звершень час!
2011 р

Круті розкажуть вам історію свою,
Навісять локшину на вуха вам – і раді!
Це так потішно – мовчки слухати брехню,
Прекрасно знаючи, як все було насправді.

Не слухайте політиків щодня!
Розумних, хитрих, підлих і пихатих.
Їх аура — інтриги і брехня.
Духовний світ МІ маємо плекати.

Чому не знаємо імен героїв,
Яким ми зобов'язані життям?
Бо підсвідомо кожен з нас не воїн,
Їх праведне життя — це докір нам.

Він дуже любить всіх ганьбити,
Його ж критикувати – зась!
«Рветесь до влади, паразити?!»
А хто ж ти сам, якщо дорвавсь?

Для чого злочини, брехня, арешти,
Народ розділений на бідних і багатих?
Щоб українці усвідомили, нарешті:
Не хтось, вони самі господарі у хаті.

2010 р

Що думають про владу у народі?
Час чиститись від бруду і від плям.
Хоч хто б ти був, зумів украсти –
зłodій!
Знай і живи з цим проклятим ім'ям!

Там, де нікчеми правлять краєм,
Там справедливості нема:
Там першим голову втрачає
Хто високо її тримав.

Зневага від влади набридла.
Йй-богу, зізнатись не гріх:
Вони всіх нас мають за бидло.
За погань ми маємо їх! 2012 р

Політики, жадаючи визнання,
Лестять і брешуть власному народу.
Не інтелект – інстинкт домінування
Веде їх, як тварин в усій природі.

По телебаченню убивства і бандити
Щодня й щоночі. Знаєш нащо це?
Щоб не жалілись, що погано жити.
Молись на владу! Бо не пронесе!
2012 р

Чому ідея комунізму вмерла,
Забравши на той світ
 мільйони і мільйони?
Принесла горе революцій ера,
Красиву мрію
 всмерть втоптали епігони.

Карл Маркс і Фрідріх Енгельс
 помилились,
Заклавши у свої надумані моделі
Людину ідеальну, що трудилась,
Жила по совісті і вірила в ідеї.

А люди не такі були і будуть:
Ледачих повно, жадібних без краю,
Тупих, егоїстичних, владолюбних...
При всьому цьому –
 людство виживає!

Тому що завжди, наче протизвага,
З'являються у світі щирі, мудрі, чесні,
У добрих справах і в любові їх наснага,
Про інших дбати –
 справа совісті і честі.

Напевно, саме це врятує людство:
Духовний поступ, альтруїзм
 і поклик серця.
Не треба вже ніяких революцій –
Просвіта, труд подвижників,
 мистецтво.

Цікаво – хто такі еліта?
Багаті думають – вони.
Між них вчорашні пацани,
Перефарбовані бандити,
Удачі й наглості сини.

Еліта – це інтелігенти,
Які без заздрощів живуть,
Самі собі обрали путь,
Їх дух веде, а не монети.

Не треба їм чинів чи звань,
Попри зневагу і тортури,
Еліта – носії культури,
Що правді служать без вагань.

Нам кажуть, що політика – це бруд!
Щоб ми ніяк на неї не впливали.
У цьому бруді так усе гребуть!
Останнє вже в людей позабирали.

Не узагальнюйте ніколи: «цей народ»!
У кожному народі люди різні:
Дурні й розумні є, порядні й грішні,
І завжди є сволота зі сволот!

Щоб на Землі було життя,
Потрібно їсти всім щодня.
Так є, так буде, так було –
Це забезпечує село.
І що у цьому найсмійшніше –
Селяни завжди найбідніші!

Прогрес технічний: від печери
Й до того, що навколо нас,
Створила думка інженерів,
А виробив робочий клас.

І ті, і ті сьогодні в злиднях!
Що ж це, пробачте, за дурня?
Сама вона ніяк не зникне,
Час починати це мінять!

Порода є – свідомі українці.
Звичайні люди. Але в кожному є
Турбота за країну. Їм не спиться,
Коли жлоби грабують все, що є,

Купаються в брехні і в словоблудді,
Моралі й совісті в них не було й нема,
У них в компанії і прокурори, й судді...
Грішать і не бояться. А дарма.

Не треба списувати геть усе на владу.
Як ви ледачі, честь і совість спить,
Якщо самі собі не в змозі дати раду,
То влада тут причому? Щось робіть!

Чиновництво! Нема на вас управи!
В безкарності ви всі пихаті й горді.
Щоб бідний люд не дратувати, вам би
Не треба дуже роз'їдати морди.

Давно відоме політичне правило
(Щоб люди це знали, «еліті» невігідно):
Погані люди доти будуть правити,
Допоки хороші не підуть на вибори.

Сказав розумний росіянин: «Час тікати.
В Росії сіра більшість має свій девіз:
Не хочу вчитися! Не хочу працювати!
А хочу красти й завойовувати світ!»

Путін стільки проклять мав і має!
Переслідує думка одна:
«Чом Господь його не покарає?»
«Бо його береже сатана!»

Є благо і приватний інтерес.
Добро і зло. Немов Бог і Диявол.
Ця пара забезпечує прогрес
Добробуту. Але й життя без правил.

Жага багатства знищує мораль.
Світ ділиться на бідних і багатих.
Не чують одне одного, на жаль,
Не вірять в те,
що прийде час розплати.

Але добро і зло були і є.
Це вища міра наших душ і вчинків.
Тому з нас кожен, роблячи своє,
Духовно чи нікчемний, чи великий.

Я розумію: скрута тимчасова,
Те, що було, приречене на злам.
Але щемить чомусь на серці знову:
Не тільки ж зле залишилося там!

Цей парадокс не кожен розуміє.
Не хочу я в минуле вороття!
І в той же час по ньому ностальгія,
Бо там лишилась молодість моя!

Питання гріха
будуть завжди відкритими.
Гріхи – тільки ті, що записані в Біблії?
Чи ті, що записані, – то вже реліквії?
Нові людство творить
і завжди творитиме.

Всі війни між вірами кров'ю оплачені.
Згадай – єзуїти, свята інквізиція...
Це що, не гріхи?
Все це Богом освячено?
Навіщо б Господь
так дозволив казитися?

Безжалісне вбивство –
це гріх усвідомлений
З одною метою – до влади дорватися,
Щоб мати багатства,
щоб стати відомими.
Молилися вбивці й за Бога ховалися.

Все в світі зі Слова колись починалося.
А Слово – це розум,
це – Бог, найвеличніше.
Тому ти свій шлях у житті
вибираєш сам,
І що таке гріх –
серце й розум вирішує.

Бог є один. Церкви всі і релігії –
Це наче партії у світському житті.
Воюють за канони і реліквії,
А гроші й владу мають на меті!

Самі себе освячують на «подвиги»,
Кого захочуть, ворогом назвуть,
Як їх послухати – всі служать Богові,
Лише вони до нього знають путь.

Джихад, святі походи, інквізиція,
По лікоть їхні руки у крові.
То як їм вірити і як молитися?
Бог в нас живе – в душі і в голові!

Традиції, консерватизм –
це добре!
Це начебто гарантія на завтра,
Що обминуть нас прикрощі і горе,
І не чекатимуть ніякі втрати.

Це так здається. Але це не так!
Життя – це рух.
Це зміни повсякчасні,
Все рухається в просторі і часі,
Бажання перемін –
прекрасний знак!

Історія людства – історія воєн.
В основі основ їх –
порочність людська.
За владу й багатства
всі злочини коять,
І що головне – не бояться гріха!

Всі моляться Богу і йдуть убивати.
Мільйонами гинуть безвинні люди.
Конфлікти і війни – забавки багатих.
Було так і є. Чи ще довго так буде?

Є свій секрет у пристрасті до мандрів.
Здавалось би – сиділи б собі вдома!
Так ні! Нас тягне, як таємні мантри,
Бажання пізнавати невідоме.

Від перших вражень
майже поклоніння
Ми переходимо до світосприйняття,
Що всі в цім світі – Божії створіння,
У кожного своєї Доля, і Життя.

Знайомлячись з людьми в чужих краях,
Шануючи їх успіхи й здобутки,
Тяжкий, гіркий свого народу шлях
Нам треба зрозуміти й не забути.

Все дуже просто в цьому світі,
врешті решт:
Ледачий ти – тому ж і не багатий.
Якщо нічого світу не даєш,
Чому тебе він має годувати?

Це справедливо. Але скільки є
Несправедливостей!
Працює хтось щосили –
І бідний! Хтось ні меле, ні кує,
Обдурює людей і тим щасливий!

Тут є питання до людських чеснот:
Чи це морально ближніх грабувати?
Але про це не думають багаті,
Живуть в своєму світі без турбот.

Не крадуть наче і не лізуть в хату,
Та попри все – нечисті статки їх.
Великий гріх про совість забувати.
Згадають все на Вищому Суді!

Щоб не страждати
від бруталної сваволі,
У сильних духом треба вчитись нам.
Хто не принизиться
ні перед ким ніколи,
Нікого зроду не принизить сам!

Всі знають про вампірів. Але є
Організації вампіристичні:
Громадські, релігійні, політичні.
Звичайно, кожна робить щось своє.

А спільне те, що втягують людину,
Нав'язують їй правила свої,
Немов зомбують. Люди добровільно
Усе життя підкорюються їм,
Віддаючи енергію і душу,
Забувши про призначення своє,
Уперто ідеалам їхнім служать
І думають, що це життя і є.

Так само чинять різні «над-ідеї»
Багатства, успіху чи визнання.
Не вір вампірам! Це лише мана.
Не віддавай енергії своєї!

Таких, як ви «успішних», добре знаю.
Вся аморальність віділлється вам!
Я ж просто щиро вас не поважаю
І вам руки ніколи не подам!

Про те, що буде, думаєш нечасто.
Ти впевнений: таких, як ти, не судять!
Все зло, яке ти робиш іншим людям,
До тебе згодом вернеться нещастям!

«Все погано у нас! Я так жити не хочу!»
«Що, краще вам жилось
в семидесятих?»
«В сто разів краще!
У дитячому садочку
Поснідали, погралися і спати!»

На Хрещення політики пірнають
У ополонки. Не бояться, знають:
Не захворіють, бо холонокровні,
А сутність їх така, що не потонуть.

Не всі у світі прагнуть розуму і світла,
Духовна деградація – не рідкість.
Там, де занедбані культура і освіта,
Суспільство опускається у дикість.

Весілля у Росії – свято для мужчин.
Там бережуть традицію свою:
Побачити нових далеких родичів
Не просто так, а в ближньому бою!

«Те, скільки в роті в вас зубів лишилося,
Залежить не від того, що їсте й п'єте,
І не від пасти, що ви зуби чистите,
А від району, у якому живете.»

Учора свідком був, коли ішов додому:
Три алкаші розбили пляшку випадково,
І я почув, точніше, усвідомив,
Як мало знаю я російську мову!

Він є людина рідкісного свинства,
Весь набундючений, завжди не в дусі.
Він що, закінчив спеціальні курси?
Чи він такий придурок із дитинства?

«Як виростеш, синок, ким хочеш стати?»
«Дебілом!»

«Як? Чому? Так в школі вчили?»

«Ти ж сам казав:

Поглянь на цих дебілів,
Які вони усі круті й багаті!».

Дивує і досі нас істина ця,
Ії Піфагор ще сказав на майдані:
«В житті – як в театрі: найкращі місця
Займають, як правило, люди погані».

Іронії азарт
Шанується одвіку.
Давно весь світ – театр.
А ми ще й досі в цирку!

«Сьогодні жити стало значно легше!
Як обіцяли. Взнати б – чи надовго?»
«Кому сьогодні легше?
Що ти мелеш?»
«Крім дулі у кишені – геть нічого!»

«День добрий! Вам телефонує СБУ.»
«Я знаю! Бо дзвінків від вас без ліку!»
«Хто вам сказав таке?!
Щоб я про це не чув!»
«Ви додзвонилися
на вимкнену мобілку.»

«Замініть десять тисяч слів
одна картина!" –
Китайці кажуть витончені й горді.
Погоджуються росіяни, хоч як дивно,
І додають: «Або удар по морді!»

Вже те, що ми сміємося відкрито
Над вадами і хибами своїми,
Це доказ – нашу душу ще не вбито,
Від горя й злиднів ми не стали злими.

Цеглинка людства – це сім'я.
Раніше – це була родина,
Де шанували кожне Я,
І вижити – мета єдина.

Пройшли часи. Змінився світ.
Тепер вже можна брат на брата.
Духовний сенс утратив рід,
Сім'єю зараз зветься банда.

Розумні і порядні є.
Вони завжди самодостатні,
Життя як творчість в них своє,
Нема потреби з кимсь єднатись.

До того ж дуже мало тих,
Які на їх духовнім рівні,
І усамітнюються гідні,
А світ біднішає без них.

Та скоро прийде час прозорінь:
Вже особистості готові
Єднатися в духовний рід
Свободи, творчості, любові.

Ми з вами живемо в цікавий час.
Століттями народ вважали бидлом
Патриції, пани, весь «вищий клас».
І Господу, нарешті, це набридло.

Розумним людям він послав думки,
Що кожен з нас – то є частинка Бога.
Тому всі рівні! Хто я і який –
То вибір тільки мій і більш нікого.

І нічого тремтіти перед тим,
Хто наче зверху – влада чи багаті.
Пишатися не гріх лише своїм
Духовним рівнем і порядком в хаті.

Учіть історію. Бо лише в ній коріння
Народів, націй, вірувань, ідей,
Щоб не росли тупими покоління,
Бо рай і пекло – в головах людей.

Українці мої, хлібороби,
Хай все буде у вас до пуття.
Знайте, сварки приносять хвороби
І скорочують ваше життя.

Романи, п'єси, вся література –
Це все історії, придумані людьми,
Щоб зберегти, підвищити культуру,
Щоб ми не забували, хто є ми.

Але сьогодні більшість не читає,
Є телебачення, в якому є усе.
Моральність, совість,
 честь занепадають,
Культ споживання в прірву світ несе.

Із розумом дивімось в телеящик,
Щодня у нім політиків парад.
Порядні є, є брехуни, ледачі,
Бандити, злодії – і все це не театр!

Всі не придумані. Багато дуже хитрих.
Нам треба зрозуміти, що вони –
Лиш найманці,
 що мають нам служити,
А владу й гроші даємо їм ми.

Не треба більше гетьманів нам, Боже!
Розумних, владолюбних і дурних.
Народ порозумнішав і вже може
Спокійно управлятися й без них!

*Вірш, написаний після того,
як книжка була надрукована.
Я його вклеюю в кожную книжечку.*

Не раз я чув, що начебто у Біблії
Є твердження, що влада вся від Бога:
Тому, хоч тяжко як, терпи, не сіпайся!
Не винна влада – це така дорога!

До істини докопувався довго.
А підлість у перекладі неточному:
Вся влада не «від Бога», а «під Богом»
І має жити по Закону Божому.

Як влада – брехуни, і крадії,
І зрадники – не має в серці Бога,
**То Божа справа – змінювать її:
Порядних обирати, а не погань.**

Майдани наші – не фінал, а шлях
До справедливості, до волі і свободи,
Що вимріяні в думках і піснях.
Ми стали прикладом
для багатьох народів.

А тут дописую:

Гриценка!

З М І С Т

Багатий і при владі, а не лицар!	23
Багаті наче подуріли	29
Багато мудрих істин в світі є	31
Бажання бути в гурті — від природи	56
Бог є один. Церкви всі і релігії	71
Брати українці, приходять наш день!	13
Весілля у Росії – свято для мужчин	75
Вже годі проклинати рабську кров	34
Вже проростає мудрості насіння	44
Вже те, що ми сміємося відкрито	77
Ви такого ще в світі не бачили	19
Від «брата» чую: «В вас нема ідей!	22
Від Дня народження Тараса	9
Від древніх греків демократія	23
Відомо: українці від віків	21
Він є людина рідкісного свинства	76
Він за народ! Як лицар. Чи як цербер ..	42
Він дуже любить всіх ганьбити	63
Вісімдесят відсотків росіян	8
Влада і гроші міняють людей	55
Все дуже просто в цьому світі	73
«Все погано у нас! Я так жити	75
Все почалось з брехні «Идемо	5
Все, що ти робиш чи говориш	50
Всі знають про вампірів	74
Всі люди дуже різні – знають навіть.....	9
В суспільстві, попри нашу	55
В усіх народів є своя харизма	57
Говорить влада, а не слуха	51
Господь дав людям в сиву давнину	49
Давно відоме політичне правило	68
Давно відомі афоризми різні	28
Дві тисячі четвертий рік	28
«День добрий! Вам телефонує СБУ»	77
Дивує і досі нас істина ця.....	76

Для тих, які у владних кабінетах	41
Для чого злочини, брехня, арешти.....	63
До влади пнуться — ну хоч трісни!	55
Допоки хліб є не в усіх	24
Дратує нас політиків гризня	41
Дурні уперто дбають про своє	48
«Еліта» хоч би як грішила	39
Ентузіазм долає перепони	36
Епоха міняється в нас на очах	60
Є благо і приватний інтерес	69
Є в кожній нації і зрадники, і злодії	34
Є в людях пристрасть: вище!	61
Є дві породи українців	32
Є люди, у яких одна турбота	35
Є особлива музика у Слові	18
Є порода людська	25
Є свій секрет у пристрасті	72.
Життя тяжке, але це не руїна	25
За владу платять чималеньку	52
Залиште ви у спокої євреїв	37
"Замініть десять тисяч слів	77
Занедбані, задовбані, забиті	34
Зарплата вчителів – не вистача	45
За Україною не плачмо, брате	22
Здається, що з брехнею легше	25
Знання - це наче тест	59
Зневага від влади набридла	64
Зневаги і знущань хвороба	59
З часів козацьких прагнемо	29
Ідеї революцій творять генії	27
Ідея демократії проста	26
Інтелігенти, як відомо, клас середній	59
Іронії азарт шанується одвіку	76
Історія людства – історія воєн	72
Історія розумних вчить	45
Комусь радість – комусь горе	8
Круті розкажуть вам історію свою	63

Купив, продав, де, що, коли	56
Лист іноземця: «Нас російський	10
Люблю земляків – це дотепний	10
Людей багато – мало особистостей	46
Людей усміхнених у світі дуже мало	60
Людей возвеличує влада	58
Майдан жовтогарячий - це вже	27
Масонство – це з диявольських	51
Мене чарує мова наша ніжна	18
Мені підказують, куди іти	23
Ми вижили в духовних гратах	56
Ми живемо в багатоповерхівці.....	50
Ми живемо, немов спимо	57
Ми з вами живемо в цікавий час	79
Ми наче в царстві брехунів	43
Ми розмовляли все життя	18
Ми – українці! Та, на жаль, не всі	60
Міняється світ. А основа незмінна	58
Міцна у наших вибраних основа	41
Молитва української бабусі	10
Мораль не в тому — молитесь	26
На жаль, брехню вже не вважають	61
На жаль, не дух, не розум.....	52
На жаль, суспільство наше	52
Найбільше шкодять українській	23
Нам дорікають націоналізмом	14
Нам кажуть, що політика — це	66
Нам просто ліньки вчити рідну	21
Напевно всі ми хоч у чомусь	48
На перший погляд всі хороші	42
Народ бідує – влада при параді	49
Народ мій прокидається нарешті!	26
Народ розумний владі і багатим	25
Народ — це категорія складна	34
Нас наче завойовують жлоби	38
На тлі народів щирі українці	14
На Хрещення політики пірнають	75
Національних не страшисть ідей.....	21

Невже вертається все на круги	54
Не всі у світі прагнуть розуму і світла ..	75
Не войовнича нація ми, ні	27
Негоже нам, нащадкам козаків	21
Не забувай в буденній суєті	49
Не забуваймо пращурів своїх	30
Не заздри ані владі, ні багатим	56
Не лементуй про бездуховність	26
Немає міри й совісті нема	55
Не пишайтеся гордо чинами	24
Не раз було, а звикнути не можу	42
Не розумію росіян	36
Не слухайте політиків щодня!	63
Не треба більше гетьманів нам	80
Не треба списувати геть усе на владу ..	68
Не треба, українці, брат на брата	34
Не узагальнюйте ніколи: “цей народ”	66
Не шукай справедливості десь там	45
Обманює людей на кожнім кроці	24
О скільки ж їх, нових багатих принців	25
Пережили ми не одну руїну	33
Питання гріха будуть завжди	70
Пізнавши горе й радощі людей	10
Повчає всіх. Товче про совість	23
Політика для чесних – хрест і хист	46
Політики, жадаючи визнання	64
Поміж багатих лестоців без міри	52
Порода є — свідомі українці	67
Пообіцяв, а зробить навпаки	46
По-своєму світ бачить кожен	47
По телебаченню убивства і бандити	64
Почесті й гонор – це знак суєти	60
Правлять світом людей Сили Вищі	47
Прийшов осмислення і розуміння час....	23
При тому, що політика — це бруд	51
Про мову точаться розмови	17
Про себе дбати чи гребти під себе	58
"Простих" людей ганьбити не берись ..	54
Про те, що буде, думаєш нечасто	74

Путін стільки проклять мав і має!...	68
Радію я неначе на весіллі	20
Романи, п'єси, вся література	80
Російська влада двадцять два рази.....	33
Російські найманці відкрили другий	9
Свідомо кимось створюються культуи	49
Свободи й волі знову серце просить	27
Себе не биймо в груди, українці!	51
Сказав розумний росіянин	68
Скрізь українці по містах і селах	19
Служаки є, були і завжди будуть	53
«Союз»-«Аполлон» над Радянським	10
Спасибі, росіяни, вам за те	5
Спитаймо себе: хто є ми	11
Сусід мій, український хлопець	9
«Сьогодні жити стало значно легше! ..	77
Таких, як ви “успішних”, добре знаю.	74
«Так хочеться сказати бунтуючим	9
Там, де нікчеми правлять краєм	64
Терпіли ми наруги різні	12
«Те, скільки в роті в вас зубів	75
Ти заздриш: от колись жили розкуто	61
Ти мрієш людству прислужитись	46
Ти не радій, як сваряться вгорі.....	24
Ті люди, що сьогодні творять зло	44
Тобі здається, що немає сил	31
Того, хто зверху, щодоби	38
Традиції, консерватизм – це добре!	71
Тяжкі часи. Війна і зрада	7
У байці про ворону і лисицю	53
Українці в Росії живуть	40
Українці мої, хлібороби	79
Українці по світу розсіяні	15
Усе минуле у собі ми носимо	33
Усі народи вийшли із племен	6
Учіть історію. Бо лише в ній коріння	79
Учора свідком був, коли ішов	76

Хизується привладна рать	54
Хто визначає хист народу й суть	42
Хто ти такий? — чужий мене питає	62
Цеглинка людства — це сім'я	78
Це не ганьба і не руїна	35
Це просто дивно, скільки є людей	53
Цікаво — хто такі еліта?	66
Чимало є серйозних і пихатих	58
Чи мають українці ворогів	13
Чиновництво! Нема на вас управи	68
Чиновництво — окремий клас	24
Чому ідея комунізму вмерла	65
Чому не знаємо імен героїв	63
Чому тебе не любить влада	40
Чому у світі всі народи різні	12
Шукати досконалості дарма	56
Що більше їздимо і бачимо країн	35
Щоб на Землі було життя	67
Щоб не страждати від брутальної	73
Що думають про владу у народі	64
Що значить усвідомити себе	37
Що наша доля? Це життєвий шлях	44
Якби були всі люди егоїстами	27
Якби живим був Володимир Даль	35
Як виростеш, синок, ким хочеш	76
Як влада прикраша чоловіків	39
Як всі біжать, так тяжко зупинитись	59
Як легко звинуватити когось	48
Як неприємно слухати щоразу	54
Яку зневагу з боку росіян	53
Якщо для тебе головне – це гроші	59
Якщо якийсь чиновник кров з вас	43
Я мову вчить не хочу і не буду	19
Я недолюблюю тих горе-патріотів	53
Я не люблю брехні і словоблуддя	40
Я розмовляти починав російською	16
Я розумію: скрута тимчасова	69

Поезії Віталія Іващенко

Ці книжечки найдешевші в світі (не за змістом, а за ціною), бо видаю їх сам, поезію дарую, а ціна лише за папір і друк.

1. Українці! Прокидайтеся! - 2". 88 стор.
2. О, Жінчина! 80 стр.
3. Вторая любовь, 80 стр.
4. Проснувшись утром, улыбнись! 94 с.
5. Нечаянная радость, 128 стр.
6. Краплинки, 216 стор.
7. Сьогодні живемо, 224 стор.
8. Зернятка, 200 стор.
9. Загляньмо в душу. 232 стор.
10. Усмішки 280 стор.
11. Найкраща подруга 264 стор.
12. Мозаїка життя, 392 стор.

В цих 12 книжечках все, що видано .

Вибране з цих книжечок у подарункових виданнях у твердих обкладинках:

13. Слова любви (російською), 400 стр.
14. Ми – Українці! (Диплом Міжнародного ярмарку). 640 стор.
15. Поезія кохання (двома мовами), 560 с.

З книжками можна ознайомитись і безкоштовно їх скачати в Інтернеті на сайті: **viviv.co.ua**. Там же в Ютубі багато годин відео вечорів поезії автора.

Замовити книжки у автора з персональним автографом і найнижчою ціною можна за телефоном **096-216-59-58** або написати **vivashchenko@ukr.net**.

Літературно-художнє видання
Іващенко Віталій Вадимович
“Українці! Прокидайтеся! - 2”
(поетична публіцистика)
видання друге доповнене

© В.В.Іващенко

Надруковано
з оригінал-макету автора

ЗАТ “ВІПОЛ”
зам. № 18-43, 2018 р.
Формат 60х64 1/32. Наклад 5000 пр.
03151, Київ, вул. Волинська, 60.
Свідоцтво про внесення
до Державного реєстру
серія ДК № 5675

